

ческата отбрана — това е главата, това е душата! Сражението не е и не трѣбва да бѣде нищо друго, освѣнѣ разрѣшението на една стратегическа задача. Дѣйствиата около Плъвенѣ, макарѣ и да се отличаваха съ отбранителни боеве, но тѣ бѣха слѣдствие на една стратегическа идея; поради непрѣслѣдването слѣдъ побѣдата и поради обложението, — стратегическата идея изчезна, и вслѣдствие на това, тактическитѣ дѣйствиа станаха и безполезни, и нищожни! Но що казвамъ — нищожни! тѣ бѣха врѣдни, пагубни, защото отъ момента, въ който прѣстанаха да бждатъ въ свръзка съ твърдото намѣрение да се маневрира, — тѣ трѣбваше да служатъ само за да указватъ на противника това, което той трѣбваше да върши.

Всѣки пжтъ, когато една армия удържи успѣхъ въ района на своитѣ дѣйствиа, който да не е билъ довѣренъ отъ нея или отъ другитѣ приятелски армии, оперирующии въ другитѣ квадратчета на стратегическата шахматна дъска, то на такава една армия може да се гледа като на мъртва въ стратегически смисълъ.

Подобно на нѣкой слѣпецъ — пѣпайки, бѣдкѣйки, слѣдъ като изгубихме драгоцѣнното си врѣме, слѣдъ безполезни и срамни колебания, ние на 27 юний пристигнахме въ Гюль-Чешме, гдѣто се и присъединихме къмъ русчушката дивизия, командована отъ поета Ешрефъ-паша.

Трѣбва по-подробно да разгледаме това наше съсрѣдоточаване къмъ Дунава, защото въ много отношения то ще ни послужи за урокъ въ бжджщето, като ни покаже какъ ние сме воювали.

Двѣтѣ пѣхотни дивизии — тази, която дойде отъ Русчукъ и онази, която ние прикривахме и прѣдъ която разузнавахме, т. е. Шуменската, се остановиха заедно, съ многочисленната си артилерия, по двѣтѣ страни на